

Slovenski List.

Neodvisno slovensko krščanskosocialno glasilo.

Štev. 14.

V Ljubljani, v soboto 19. februvarja 1898.

Letnik III.

„Slovenski List“ izhaja v sredo in soboto. **Naročnina** je za vse leto 4 gold., za pol leta 2 gold., za četrt leta 1 gold. Vsaka številka stane 5 novč. — **Dopisi** pošiljajo se uredništvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. — **Nefrankovani dopisi** se ne sprejemajo; rokopisi se ne vračajo. — **Naročnina, reklamacije in oznanila** se pošiljajo upravištvu „Slov. Lista“ v Ljubljani. Uredništvo in upravištvo sta v Ljubljani, **Gradišče štev. 15.** Uradne ure od 10. do 12. dopoldne. — **Oznanila** se računajo po navadni ceni.

Kranjski deželni zbor.

V deseti seji deželnega zbora dne 15. februvarja je izzval škandalček poslanec dr. Tavčar zaradi besede „plačan“ v „Slovenca“. Namena ni imel dr. Tavčar, dokazati s surovim naskokom, da pri nobeni privatni zavarovalnici ničesar ne zasluži, ker je on zagovornik „Slavije“, pač pa je hotel podražiti „te proklete klerikalce“, da bi se mogel še nadalje z njimi prepirati in ostati v zvezi s Schwegelnom. — Prošnji občin Črni Vrh in Krško za podporo pri občinskih cestah se odstopita deželnemu odboru. Prošnja krškega županstva za cesto Leskovec-Straža je podpiral poslanec Pfeifer. — Podpore se dovoli c. kr. centralnemu zavodu za vremenoslovje na Dunaju za meteorološka opazovanja v Ljubljani 50 gld., „Slovenski Matici“ za izdajo stenskega zemljevida slovenskih pokrajin 500 gld. in društvu „Gospodinska šola“ v Ljubljani za ustanovitev šole 300 gld. in za vzdrževanje iste letnih 300 gld. — Deželnemu odboru se odstopi prošnja šolskega vodstva v Drašičih glede podpore za šolski vrt in prošnja občine Bela Peč za zgradbo nekega hudournika. — Zadeva o ustanovitvi deželnega skladišča, ki bi služilo na korist poljedelcem in vinorejcem, se izroči deželnemu odboru v nadaljne poizvedbe. — Vsprejel se je načrt zakona, da vse potrebščine za ljudsko šolstvo prevzame normalnošolski zaklad, v kolikor pa ta ne zadošča, pokrije ostalo potrebščino deželni zaklad. Ljudskih šol je 345, učiteljev in učiteljic 607. Potrebščina za l. 1898. je proračunjena na 398.573, pokritja je pa le 23.708 gld. Pozivlje se vlada, da imenuje posebnega deželnega nadzornika za ljudske šole na Kranjskem. Sprejme se resolucija, poslanca Schweigerja, da naj dobe nagrado vsi katehetje, ki poučujejo verouk po več ur, kakor je predpisanih na rednih trirazrednicah, in ne samo katehetje na štirirazrednicah. — Glede gradnje ceste Rovte-Žiri naj se stavi predlog v prihodnjem zasedanju. — Za varstvo planike in kraljeve rože se odobri poseben zakonski načrt.

V najstji seji dne 17. februvarja se je dovolilo 1000 gl. za ustanovne stroške in 1000 gl. letne podpore za vzdrževanje gospodinske šole, katero namerava otvoriti v ljubljanskem Marijanišču pod vodstvom šolskih sester c. kr. kmetijska družba za Kranjsko. To važno šolo, v katero se bode jemalo na leto po 12 deklet iz boljših kmečkih hiš, bode podpiralo tudi c. kr. kmetijsko ministerstvo. Za napravo šole je proračunjenih 2254 gld. in za vzdrževanje letnih 2500 gld. Učile se bodo dekleta poleg veronauka teoretično in praktično gospodinjstva: vzgoje slovja, zdravstva, računstva, naravoznanstva, zgodovine, zlasti pa gospodinjam potrebnega kmetijstva, vrtnarstva, pranja perila, čiščenja obleke itd. Ta šola, kakor tudi ona, katero ustanovi društvo „Gospodinska šola“ za dekleta iz obrtniškega in delavskega stanu, bodeta pravi blagodar za deželo. — Občini ljubljanski se dovoli pobirati pristojbino 2 gld. od plesnih vesellic z vstopnino, po 3 gld. pa od razstav in predstav v razstavnica in cirkusih. — Sprejme se nasvet, naj se naprosi vodstvo gorenjske železnice, da bi tudi po zimi od Ljubljane do Jesenic vozil vlak, ki bi prihajal ob 8. uri zjutraj v Ljubljano in odhajal ob 7. uri zvečer. Posl. Schweiger je govoril za napravo belokranjske železnice. — Glede uravnave Krke pri Kostanjevici in odprave jezua pri Brodu se sprejme odsek predlog. — Dež. odboru se odstopijo prošnje za podporo: poškodovancem po toči v občini dvor, gasilnega društva v Selcih, dalje občine selške za popravilo dveh cest. — Letoviškemu društvu na Bledu se dovoli dostop hipotekarne prednosti tako, da bo pred deželno tirjavijo vknjiženih 20.000 gld. Prošnja občine Bled za razdružitev v občini Bled in Ribno se prepusti dež. odboru v novo poizvedbo. — Sprejme se nasvet, da se dovoli podpora občinam Tržišče, Šent-Rupert in Mirna za zgradbo občinskih mostov čez vodo Mirno. — Vse na novo došle peticije se odkazujejo v rešitev deželnemu odboru. — Dr. Papež je interpeliral zaradi zgradbe novega deželnega dvorca.

Izvirni dopisi.

Z dežele 17. februvarja. Razni zakoni in ukazi se navadno sestavljajo tako, da osebe, katerih se tičejo, morajo imeti toliko znanstvene sposobnosti, kolikor je je treba v njih izvršitev. Država pa ne skrbi za to, da bi si isti, katerim veljajo ti zakoni ali ukazi, pridobili potrebnih znanostij. Tedaj mora vsak državljani skrbeti za to, da si sam pridobi vse tiste znanosti, katerih mu treba vedeti v razumno izvršitev opravkov, kakor tudi, da ustreza zakonom, kateri se menjajo ali popolnjujejo vsak dan.

Nikoli se pa ni prikazala ta potreba tako silno, kakor pri uvedanju novega osebnega davka. Tu se ni oziralo le na obči državljanski zakonik, ampak tudi na socialne in družinske razmere, ki so v raznih narodih, deželah in krajih od pamtike, kakor tudi na izkušnje, katere si je pridobila vlada pri dosednji pridobitni in dohodnini. Dasi ravno je osebni davčni zakon pisan temeljito in je temu pridejan predpis o izvršitvi, so vendar izšli razni navodi v raznih jezikih, v večjih mestih so bila predavanja, a vendar je vladala povsod velika zmešnjava v razumevanju zakona in nespretnost pri sestavljanju napovedeb.

Poglavitni vzrok temu je pri nas nezadostno poznanje splošne in politične ekonomije, kakor tudi gospodarskega računanja. Kdor ima pojme v ekonomiji in pozna dotične izraze ter zna popisati gospodarski uspeh imetka, ta nima nikake težave, ako mu treba napolniti napovedbeno polo, njemu je napolnitev take pole jako lahka in enotna stvar.

V očigled tega in tudi iz drugih raznih razlogov, katerih tukaj navajati ni prostora, mi pride na misel vprašanje, ali ne bi mogla „Slovenska Matica“ ali pa družba sv. Mohorja poskrbeti, da poleg svojih koristnih in zabavnih knjig izda tudi natančno navodilo o politični ekonomiji in zajedno o gospodarskem knjigovodstvu, po katerem se vsakdo lahko nauči ne

Spomini na Galicijo.

Piše Vasilij Demkov.
(Nadaljevanje.)

Taras Ševčenko. *)

Najboljši in najbolj narodni pesnik maloruski je Taras Ševčenko. Rodil se je l. 1814. v selu Morince, kijevske gubernije v Ukrajini. Njega oče Gregorij bil je seljak-tlačan. Ded pesnikov je bil čevljar (ševce) in zaradi tega je dobila rodbina priimek Ševčenko, dasi je pravo rodbinsko ime Gruševskij. Ko je bil deček Taras star poldrugo leto, preselili so se roditelji v sosedno selo Kirilovko. V starosti devetih let je izgubil pesnik svojo mater in oče oženil se je drugič. Mačeha ni posebno nežno ravnala z malim Tarasom. To je čutil tudi njega oče, ter ga je vsled tega dal v službo in ob enem v šolo k organistu („djaku“) Bugorskemu. Tu se je Taras naučil čitati in pevati psaltiro. Staremu najstlet umrl je oče in dečko bil je brez doma.

*) Za ta in predidni sestavek o politični in kulturni zgodovini maloruski porabljal sem sledeči dve knjižki: 1.) Galickaja Rusj v evropejskoj potitice in 2.) „Prosvjeta“ knjižočka 10, 11. — izdani v Lvovu. Pisatelj.

Po očetovi smrti ostal je pri Bugorskem še dve leti, potem pa je ostavil ta kraj ter šel v selo Lisjanko, kjer se je hotel pri selskem slikarju učiti slikarstva. Imel je namreč veliko veselje in sposobnost do slikanja. A sreča mu ni bila mila. Slikarji mu niso prisojevali sposobnosti v slikanju in tako je taval od jednega slikarja do drugega, dokler ni obesil svoje umetnosti na klin ter postal kuharski pomočnik in potem strežnik pri graščaku Engelhartu. Temu se je mladi Taras Ševčenko tako prikupil, da ga je jemal kot strežnika povsod seboj na svoja potovanja v Vilno, Kijev, Petrograd in druge kraje ruske. Pri tem novem zvanju pa Ševčenko ni popustil risanja in vsaki prosti čas je porabil v popolnjevanje svojega risarskega znanja.

Gospodar, ki je spoznal slikarski talent svojega služabnika, ga je poslal v uk nekemu slikarju v Petrograd. Tam se je naš mladi slikar sesnanil s svojim rojakom Ukrajincem Šošnikom, ki je bil tudi slikar. Šošenko je dajal mlademu Ševčenku knjige, da jih je čital, in ga seznanil tudi z drugimi Ukrajinci, ki so živeli v Petrogradu. Ti njegovi novi znanci rojaki zložili so leta 1838. 2.500 rubljev in s tem odkupili Ševčenka

iz tlačanstva. Taras Ševčenko, oproščen spon osebnosti, počel je hoditi v slikarsko šolo, obiskoval je vse tečaje te šole in pričel pisati poezije, opevaje v njih usodo svojega naroda. Dve leti po svoji zadobljeni prostosti je izdal prvi zbornik svojih poezij pod napisom „Kobzar“.

Končavši slikarsko šolo, vrnil se je Ševčenko na Ukrajino. V Kijevu se je seznanil z mladimi Ukrajinci, ki so bili ustanovili za prosveto svojega naroda tajno društvo sv. Cirila in Metoda. Taras Ševčenko ni bil člen tega društva, vendar je zahajal v njihov krog ter čital tam svoje pesmi. Kmalu pa je izvedela policija za to tajno društvo in je mlade domorodce ali pozaprla, ali pa jih poslala daleko v notranjo Rusijo. Ševčenka pa so potegnili v vojsko, kjer mu niso dovoljevali ni čitati ni pisati. Tako nesrečno je živel pesnik v oni žalostni dobi pritiska 10 let. Po smrti carja Nikolaja, v letu 1855., je zavladal v Rusiji preobrat in naš pesnik je dobil prostost, da se je smel vrniti v Petrograd in pozneje tudi v Ukrajino. Toda Ševčenko ni dolgo užival prostosti. Vojskina služba uničila je njegovo zdravje in pet let po zadobljeni prostosti,

le način, ampak tudi uzrok, zakaj se gospodari tako, in ne drugače, in kaj pomenja ta ali oni izraz.

Tako navodilo je potrebno vsakemu državljanu, tudi omikancu, ker skoraj vsak, naj bode duhovnik, profesor, uradnik, vojak itd., ima v svojem življenju večkrat priložnost, pečati se s takimi rečmi. Nadejam se, da te vrstice ne ostanjejo glas v puščavi. M. Višnjagorski.

Ob Sočinih bregovih, 15. febr. (Izv. dop.) Oprostite g. urednik, da sem toliko časa mudil z dopisi. Včasih je človek v zadregi, ker ne vé, — bolje, ker ne smé pisati. V tem času se je marsikaj zgodilo pri nas, kar bi bilo potrebno omeniti. Mej drugim ni noben list prinesel novice, da je cerkljanski sodnik Franceschini po špansko zapustil Cerkljano ter odšel v Gorico. Na njegovo mesto je prišel c. kr. pristav iz Tolmina Laneve, dalmatinski Hrvat, jako zmožen uradnik in odločen. — Kakor vse kaže godrnjanje Cerkljanov je nekoliko izdalo. Da bi morali ravno Cerkljani same ostanke pobirati, to vendar ne gre! Dosti je bilo toliko let potrpežljivo prenašati nesposobne može pri sodišču. Za tolminsko glavarstvo imenovani c. kr. okrajni šolski nadzornik g. V. Kumar ni še prišel v Tolmin. Pravijo, da mu ta služba posebno ne diši. Nekateri menijo, da sploh te službe ne sprejme. V kratkem se pokaže, če so različne govornice resnične.

V naši deželni hiši je vse mirno in tiho. Le tu pa tam izza kulis prifrči kaka beseda iz tajnih posvetovanj, češ, da so slovenski zastopniki preveč zahtevali in da si namestnik ne upa zagovarjati slovenskih tirjatev — na zgoraj. Stara pesem! Kakor na severu, tako na jugu, kadar gré za pravice Slovanov, je vse pretirano, dasi družega ne zahtevamo, kakor to, kar imajo Nemci in Lahi. Kaj pravim? — Slovani ne zahtevamo tega, kar imajo Nemci in Lahi, o, mi smo z drobtinicami zadovoljni. Do tega, kar imajo Nemci in Lahi, mi nikdar ne pridemo, dokler bodo slovanski zastopniki drobtinice zahtevali. Ako mislijo Slovani, da jim bode z Dunaja — zasijala pravica, motijo se grozno. Vse je navidezno in slepilno, kar pride od zgoraj! — Ko bo enkrat pogodba sprejeta z Ogersko, z Bogom, Jugoslovani! Der Mohr hat seine Pflicht gethan!

Nekateri se nadejajo boljših časov za Slované, češ da jednakopravnost in enakoveljavnost morata priti končno do zmage. Da bodo čitatelji uverjeni o nazadovanju, in ne o napredovanju, teh pravic za Slovence, naj si zapišejo za ušesa sledečo resnico.

Kakor je znano, vojaška oblastva so izvzeta, za nje ne veljaj zahtevana enakopravnost v uradih. Sem spadajo tudi orožniki. Vse dopisovanje pri vojaki mora biti zdaj v nemškem jeziku. Še do lanskega leta smeli so orožniki dopisovati županstvom v slovenskem jeziku. Ali lansko leto, ako sem prav razumel, je orožniško deželno poveljništvo izdalo ukaz na vse

podrejene orožniške postaje, da odslej ne smejo več dopisovati v slovenskem jeziku županstvom, ampak naj ustno naznanjajo ukaze županom. Poveljništvo si ni upalo zahtevati, naj orožniki po nemško poročajo županstvom, ker je dobro vedelo, da bi zadelo na odpor. Tedaj pisati se nemški ne upa, slovenski ne sme, pa naj se kar tako pove! In vendar so nekateri še kratkovidni in mislijo, da pridemo Slovani pri sedanjih krotkosti — do pravic! — Nikoli!

Sliši se tudi, da se pridno tkejo mreže za novega knezonadškofa. Na laški strani se snujejo načrti v obeh taborih, kako bi bilo mogoče vjeti Prevzvišenega. Ecovci, kakor znano, so brez veljave in upliva. Po tolikih letih borbe, baje „sotto la bandiera di Gesù Christo“, so pripravili svojo tiskarno (Hilarijansko) na kraj groba. Čifutski listi se jim v pest smejejo. V tej veliki stiski zatekli so se zopet k Slovincem, naj jim pomagajo „katoliško korijolo“ izvleči iz brezna. In res, sešli so se Slovenci in Lahi ter osnovali novo tiskarno z delnicami. — Da imajo Lahi radi slovenski denar, je stara resnica. — Da so pa Slovenci še tako kratkovidni vkljub dolgoletnim izkušnjam, je več kakor čudno. Ko se gré za naše pravice, ali zine kdaj „L'eco“? Ali so gospodje pozabili že na polemiko „Pr. L.“ z „L'eco'm“? Slovenci smo res prekrotki!

Iz Čepovana, 18. febr. (Izv. dop.) Dne 13. t. m. sta sklicala shod v Čepovan deželna poslanca č. g. Blazij Grča, župnik v Šempasu, in prof. Berbuč kot zastopnika kmečkih občin v goriški okolici. Oba sta častna občana čepovanske občine. Ker sta oba gospoda znana kot skromna moža in bolj tihega delovanja, zato nista naznanila shoda v javnih listih, marveč privatnim potom in po č. g. župniku v Čepovanu, ki je potem tudi sosedne gospode k shodu povabil. Točno ob 2. uri popoldne zberejo se volilci v šolski sobi. Videlo se je, da bo šolska soba premajhna, natlačena je bila takoj do zadnjega prostorčka. Predsedoval je č. g. župnik J. Rejec. Predsednik da najprvo besedo g. profesorju Berbuču, ki je v lepem, in kmetom jako razumljivem govoru pojasnjeval deželne razmere na splošno in delovanje v deželnem zboru še posebej. Da so letele v lepi obliki oblečene brce na levo in desno, na zgoraj in na zdolaj, je samo ob sebi umljivo, saj je bil predmet govora na to stran jako pripraven. Slikanje splošnega položaja za c. kr. profesorja ni posebno prijetna stvar, a znal je strupu primešati sladke vode in ostrino skrhati z lepimi in zrelemu možu dostojnimi izrazi. Sami kmetje so se izražali: „Gospoda profesorja smo prav dobro razumeli, ker počasi in razločno govori.“ Splošno odobravanje na koncu govora je pokazalo, da so bili poslušalci popolnoma zadovoljni. Drugi govornik je bil g. župnik Grča. Razpravljal je o zavarovanju živine in v osebnem davku, o dveh za kmete posebno važnih predmetih.

Z razločno in jasno besedo je pojasnjeval potrebo in korist zavarovanja živine. Dalje je o

osebnem davku posebno povdarjal, kaj naj se vpiše med stroške. Poslušalci so z vidno pazljivostjo sledili govorniku in na koncu izrazili svoje priznanje in zadovoljnost s ploskanjem. Na to se je g. Bratuž, občinski tajnik, zahvalil obema poslancema, ker sta se potrudila v Čepovan in se trudila za občni blagor dežele in pa še posebno za Čepovan. Vkljub temu, da deželni zbor ne deluje, vendar sta imela mnogo gradiva za svoje govore. Prosil ju je, naj še nadalje delujeta, kakor do sedaj. Konečno je vse pozivljaj, naj se jima izreče popolno zaupanje, kar se je tudi zgodilo.

Gosp. kurat iz Lokovca je opozoril poslanca na deželno zavarovalnico proti ognju in drugim nezgodam. Velikanske svote denarja gredo v žep kapitalističnim bankam, ne da bi imeli zavarovanci od tega kak dobiček. Gosp. župnik Grča mu odgovori, da se je o tem tudi že govorilo med slovenskimi poslanci, da pa do sklepa ni še prišlo. Sploh bi bilo dobro, da bi se začela razpravljati cela zadeva o zavarovalnicah po časopisih. (Kaj pa, ko bi bila zavarovalnica vseslovenska ali pa jugoslovanska. Ako bi bila Ljubljana nesposobna kot središče za to, naj bi prevzel Zagreb, kaj? — Bog pomagaj! ali prav nič ne gledamo v prihodnost? — Op. dop.)

Ker se ni nihče več oglasil za besedo, sklenil je gosp. župnik Rejec shod s trikratnim „živio!“ na presvetlega cesarja.

To je bil menda prvi shod v Čepovanu. Tu so se vsi prepričali, kako se ljudstvo zanima za take shode. Splošno odobravanje in hvaležno priznanje sta žela oba poslanca in razodevala se je želja, da bi se večkrat napravilo tako predavanje.

Politiški pregled.

Državni zbor se skliče baje dne 10. marca.

Poslanec Javorski skliče te dni izvrševalni odbor državnozbornske desnice v posvetovanje, v katerem se določi postopanje desnice, ako bi se sklical državni zbor.

Graški burši so priredili dne 16. t. m. rektorju dr. Thanerju veliko ovacijo zaradi znanega njegovega govora v štajarskem deželnem zboru, ko je sramotil Slované in poveljeval prepovedi nemškega jezika in nemške kulture. Medicinac Podpečnik (!) se je v imenu nemške deputacije zahvalil rektorju, ker je pomagal rešiti Nemce te sramote, da bi se morali učiti nižje stoječega jezika. Rektor se je dijakom zahvalil in jih navduševal, naj delajo na to, da bode vse nemško ljudstvo branilo nemški jezik. Nemci naj drže skupaj, vsi Nemci naj napravijo „eine deutsche Genossenschaft im Zusammenhange mit den Brüdern im Deutschen Reiche“. Ako si bodo vsi Nemci roke podali in za skupno stvar se žrtvovali, zavarovan bode nemški jezik. — Ako pomislimo to hujskanje graškega rektorja in njegovo navduševanje dijakov za velikonemške ideale, po drugi strani pa, da je bilo te dni na ljubljanski višji gimnaziji dijakom najstrožje prepovedano le od daleč gledati demonstracije proti „Karnijolcem“, kateri nesramno izjavajo po Ljubljani s pruskimi čepicami, moramo reči, da je za Slované v Avstriji v rabi druga mera, kakor za Nemce. In zakaj? Ker vlada ve, da s prekrotkimi Slovani lahko stori kar hoče, ker ve, da so naši prvaki še prepolni srednjeveške tlačanske krvi in pripravljeni Nemcu noč in dan lizati pete za košček kruha.

V štajarskem deželnem zboru so nemški poslanci zbežali iz dvorane, ko je posl. dr. Dečko začel čitati neko interpelacijo v slovenskem jeziku, po prečitaniu te interpelacije so se povrnili. Nato je posl. Rokitsky govoril o prepovedi nošnje dijaških čepic in trakov ter zasramoval slovenske visokošolce zaradi dogodkov v Ljubljani, češ da so zavratno napadli nemške burše na cesti. Rekel je, da Nemci žive in umrjo za svoje pravo.

V dalmatinskem deželnem zboru so pri razpravi o adresi govorniki narodne stranke zagovarjali združenje Dalmacije s Hrvatsko, ob enem pa zagotavljali neporušno udanost do dinastije. Srbi so bili proti zjedinenju s Hrvatsko in so pri glasovanju potegnili z Italijani, zato je ta predlog pal. Sprejele so se pa v

v letu 1861., je umrl ta največji maloruski poet, star še le 47 let. Niti tega ni dočakal, kar je tako srčno želel, osvobojenja seljakov iz tlačanstva. Odlok osvoboditve tlačanstva izšel je nekaj dnij po pesnikovi smrti.

Mrtvo truplo pesnikovo prepeljali so v njemu tako ljubo Ukrajino. Blizu mesteca Kaneva dviga se nad Dnjeprom mal nasut holmec, kjer se že z daleka blesti velik križ. Tu sem dandanes roma leto za letom mnogo ruskih ljudij častit veliki spomin neumrjočega pesnika.

Taras Ševčenko je najboljši in najpriljubljenjši pesnik maloruski. Njegove poezije so napojene z gorečo ljubeznijo do ljudske pravde in do bednega naroda v obče. Svoj bedni, v sponah tlačanstva tičeči narod je ljubil Ševčenko s celim srcem in v krasnih, tuge polnih verzih je opeval njegovo gorjé.

Ko je dobil leta 1859. dovoljenje, da sme zopet domov v Ukrajino, drhtečim srcem vračal se je tja. Toplo srce mu krvavi pri pogledu na črno noč „čornješe čornoj zemlji“, ki vlada nad slavno Ukrajino. Vse je, kakor pred 15. leti, ko je bil siloma vzet iz domovine; ljudje

„Njemf na panščinu (tlaku) idút

I djetočok svojih vedút.“

Po celi Ukrajini zapregli so narod v jarem robstva in pesniku se topi srce žalosti, ko nima za ljudsko bedo družega, kot svojih pesnij žalni glas.

Svojo Ukrajino ljubil je pesnik nad vse, za njo je tožil in jo nazival ljubo, mило, slavno Ukrajino. Ako so spone in verige, ki so vklepale ruski narod v 50. letih, odnehale in se zdrobile, zasluga je pojedinih velikih duhov, tedaj ne ruske družbe. Tudi pesnik Taras Ševčenko je jeden teh velikih duhov. Sin tlačanskih starišev čutil je sam na sebi, kaj se pravi hoditi na „panščino“. Zdobivši prostost, ni pozabil ljudske bede. Zanj se je boril v svojih nesmrtnih pesnih. Zaradi te svoje velike ljubezni do ljudske pravde moral je bridko trpeti. Deset let je moral pokoriti se v vojski. Zgubil je zdravje in odpuščen iz vojske bil je telesno uničen, a ni bila uničena njegova velika duša. Za „pravdo staro“ boril se je tudi nadalje v svojih poezijah. Sedaj spi smrtno spanje v poetični Ukrajini njegovo telo, veliki duh pesnika pa plava še vedno nad vodami Dnjepa in vse slavne Ukrajine.

(Dalje prihodnjič.)

adreso želje o ravnopravnosti avstrijskih narodov, da se uvede hrvatsko-srbski jezik kot uradni jezik v Dalmaciji in da se razširi deželna avtonomija.

Češko narodno delavstvo je imelo velik, sijajen shod, ki se je vršil v veliki dvorani „Nar. Doma“ na Kralj. Vinogradih. Namen tega shoda je bil, da se obsodi glasovanje nemških in veleposestniških poslancev, s katerim so zavrgli predlog dra. Slavika v češkem zboru, naj se upelje splošna volilna pravica. Blizu 2000 je bilo udeležencev; nekaj soc. dem. je bilo vmes. Slovesen je bil prizor, ko je poročal g. Neubauer, da prihaja baš s shoda 2000 čeških visokošolcev, ki so izjavili, da pojdejo s češkimi narodnimi delavci roko v roki, ker je to njih dolžnost, da pomagajo delavcem, dokler jim je mogoče. — Na Kranjskem bi pa visokošolci tega ne smeli storiti?! —

Istrski deželni zbor so zapustili hrvatsko-srbski poslanci, ker jih je razdražilo, da se je sprejel predlog, da naj se v zbornici rabi pri obravnavah samo italijanski jezik. Zagrozilo se jim je, da izgube mandate.

Avstrija in Rusija sta prišli navskriž zaradi tega, ker je ruski car predlagal turškemu sultanu, da naj bo guverner na Kreti grški princ Jurij. Rusija hoče imeti kristijana, Turčija zahteva mohamedanca za guvernerja. Z Rusijo so se soglašale Angleška, Francoska in celo Italija, Nemčija je bila nevtralna. Avstrijski poslanik v Carigradu baron Calice je pa, seveda na povelje ministra grofa Goluhovskega, odločno uprl se predlogu ruskega carja in je potegnil s sultanom. Ruski car je bil že nevoljen, da se je Milan vrnil v Srbijo in postal načelnik vojski, in to baje z avstrijsko pomočjo, še bolj je bil pa razžaljen in z njim vsa Rusija, ko je naš poslanik stopil na stran sultana, razdril evropski koncert in žalil dobrega sosedu. Vprašanje je, če ima Goluhovski srečno roko.

Razkrinkal je ogersko vladno poslanec Bohonczy, ki je bil dosedaj vladni pristaš. Izjavil je v zbornici, da smatra Banffyja za nezmožnega, da bi mogel še dalje vladati. Povedal je, da je on dobil od vlade v volilne namene pet tisoč gld, vsi vladni poslanci so pa prejeli in razdelili v te namene nad tri milijone gld. Pozval je vladne poslance, da naj dobljene svote vrnejo, da se porabijo v polajšanje splošne bede. Razume se, da je Bohonczy po tej izjavi izstopil iz vladne stranke in da je njegovo razkrinkanje napravilo grozno presenečenje.

Pomadjarjenje slovanskih krajevnih imen na Ogerskem bo postalo dejstvo. Cesar je sankcioniral dotični zakon.

Železničarji na Ogerskem bodo morali vsi svoje priimke pomadjariti. Kdor bi se ne hotel pokoriti, bo ob kruh.

Biserni mašnik škof Strossmayer je prejel o slavnosti brez števila brzojavnih častitk, od sv. očeta pa breve (pismo), s katerim se slavljenču podeli pravica, da sme nositi sv. palij, kar je jako redko odlikovanje. Tudi v Zagrebu so bile ta dan lepe slavnosti. Strossmayer je v svoji slozni cerkvi čvrsto kot mladenič pel mašo in imel govor.

V Belgradu je umrl dne 17. t. m. za hripo metropolit Mihael, star 72 let.

Zmeda na Srbskem. Polkovnik Ostojić je objavil v „Dnevem Listu“ odprto pismo do belgrajskega vojnega ministra in ga obdolžil raznih krivic, pozval ga je tudi na dvoboj. Ker minister ni dal nobenega odgovora, je odložilo svoje časti več višjih častnikov. Ljudstvo je zaradi teh dogodkov zelo razdraženo.

Princ Luis Napoleon, ki je polkovnik v ruski vojski, se baje ne bo zaročil z nizozemsko kraljico Vilhelmino.

Domače novice.

Imenovanje. Predsednikom deželne sodnije v Ljubljani je imenovan višje deželne sodnije svetnik A. Levičnik v Ljubljani, ki je iz rodu vine Železniških Levičnikov.

Slovenec Endlicher je imenovan ravnateljem dalmatinske deželne hipotečne banke.

Umrli so v Stičini na Dolenjskem dne 15. t. m. gospa Ana Hribar roj. Bogataj, mati

g. Dragotina Hribarja v Celju — V Ljubljani je umrla gospa Schweitzer, mati obče poznanih bratov Schweitzerjev. — V Gradcu je smrt zatisnila oči nadepolnemu možu drd. Antonu Vojski iz Novega Mesta. Govori se, da so mu izdrli zob in da se mu je pri tem zastrupila kri.

Deputacija slovenskega dijaštva izročila je g. županu Iv. Hribarju sledeči memorandum: Preblagorodni g. župan! Nemški kulér zmagal je pri zadnjih izgrelih takorekoč nad vlado. Zaključili so tečaj proti intencijam vsega treznega dijaštva pred določenim časom. In isti kulér se šopiri danes preširno med slovenskim prebivalstvom ter slavi svojo zmago. Teptali so pred kratkim naše pravice na visokih šolah in sedaj se nam hočejo še rogati na rodni naši zemlji, nastopajoč v pruskem kulérju. Ravno radi tega je prišlo že dvakrat do konflikta v slovenski stolnici. Razburjenost slovenskega dijaštva je radi nemških provokacij jako velika in ni se čuditi, da smo zavrnili nemško preširnost odločno. Zahtevamo pa, da zrcalijo zapisniki natančno in pravično zadnje dogodke; zato prosimo, da se ponove zaslišanja v Vašej navzočnosti. Mi smo se morali v tujini umakniti sili; vlada nas ni hotela ali ni mogla ščititi; branila ni onih naših pravic, ki jih nam Slovanom, stebru močene Avstrije, zagotavlja zakon. Mi zahtevamo te pravice; povsod jih hočemo mirno in neprikrajšano uživati, če jih bo treba braniti tudi s silo. Ne preganjamo Nemcev, pač pa pruski kulér s svojih tal. Slovensko dijaštvo se ozira na Vas, steber in prvoboritelja Slovenstva, z zaupanjem, da se boste v tem kritičnem času potegnili za nas in za naše pravice. V Ljubljani, 15. svečana 1898. Sledi 21 podpisov.

O spravi na Kranjskem bomo mogli poročati prihodnjič. Narod slovenski bode doživel presenečenje. Naprej zastava Slave!

V kranjskem deželnem zboru bode prihodnji ponedeljek važna debata o podpori gledališču. Slovensko stališče govori: Za nemško gledališče bi se dalo 5%, za slovensko 95%. Ker pa Nemci grdo ravnaajo z nami v sosednjih deželah, za nemško gledališče — nič!

Škandal! „Novice“, v katerih se je nekdanje oče Bleiweis tako goreče potegoval za slovensko vseučilišče v Ljubljani, pišejo dne 18. februarja 1898 takole: „Slovenci danes absolutno ne moremo ustanoviti popolnoma slovenske univerze. Sedaj še nimamo profesorjev in celo kraljestvo bi zaslužilo, kdor more imenovati može, ki bi bili znanstveno in jezikovno osposobljeni za vseučiliško katedro. Nekaj sposobnih mož imamo sicer, ali za vse stroke jih nimamo. In naša znanstvena literatura? Te nimamo skoro nič in minola bo še lepa vrsta let, predno postanemo v tem oziru vsaj toliko samostojni, kakor Hrvatje, kateri so še danes precej revni, da si jih vlada in akademija na vso moč podpirata.“ — Bleiweis se obrača v grobu! Opomnimo naj še, da ima uredništvo „Novic“ danes isti Malovrh, čigar članek, v katerem se grozno sramoti slovenska književnost, je l. 1890. Deschmann dal dobesedno ponatisniti v „Laib. Wochenblatt-u“!

Opravičen strah. Zolin prijatelj Govekar izraža v včerajšnjem „Narodu“ strah, da se bo napravil v Ljubljani shod, na katerem bodo „in effigie“ zažgali Zoline slovenske somišljenike. — Ako se bodo „somišljeniki“ preveč vglobili v ulogo onih Zolinih junakov v „Nani“, strah ni neopravičen. Več podobnih junakov so že to zimo po kmetih na Kranjskem osmodili, in sicer ne v podobi, ampak v resnici.

Karnijolci so si izmislili, da so jim slovenski dijaki ukrali tri čepice. Po mestu še sedaj ni miru. Tudi nemške vojake nekaj srbi. Pred par dnevi je večja družba nemških vojakov uprav grozila slovenskim dijakom, ker so le-ti zahtevali, naj na ulici ne pojo „Die Wacht am Rhein“. Vojake je hujskal Karnijolec iz „Katiške bukvarne“. Deputacija slovenskih vseučiliščnikov bode storila glede tega pri predsedstvu „Kat. bukvarne“ primerne korake. — Danes so Karnijolci zopet nagajali s čepicami. Strašili so okolu pošte, a so se morali skoro umakniti v kazino, kjer so, stoječ pri oknih, zapeli „Die Wacht am Rhein“.

C. kr. mestno delegovano okrajno sodišče v Ljubljani dostavlja razsodbe strankam posredovanjem pošte. Pri tem sodišče pošilja tudi slovenskim strankam samonemške „Retour-Recepisse“. Pozivljamo svoje somišljenike, naj strogo pazijo na to, ako tudi pozivnice k obravnavam dostavlja še vedno samonemške. Najmanjše preziranje slovenskega jezika naj nam naznanijo, da se sestavi pritožba na ministerstvo.

Potratni davek. V štajarskem deželnem zboru stavlja se je predlog, da se uvede potratni davek, ker bo nova davčna reforma izdatno spremenila dohodke občin, vravnava preskrbovanja ubogih pa po novem domovinskem zakonu nalaga velika nova bremena občinam. Menimo, da bi bil predlog o potratnem davku tudi pri nas umesten. Namesto da bi g. dr. Tavčar „temperamentvoll“ (tako ga pohvalno označuje nemško-nacionalni list) z ljubljanskim županom I. Hribarjem vred branil židovsko-kapitalistične koristi zasebnih zavarovalnic, naj bi se raje pečal s tem važnim vprašanjem, da se ne bode vedno revežu, ampak včasih tudi bogatinu puščalo.

Slan zagovor. Ivan: „Nič mi ne uči otrok moliti, če ne postanejo še berači! Ali nisi brala, kaj je pisal Korel v „Narodu“? Ta naš prijatelj je pa res patrijotičen in interesanten!“ — Franja: „O, ja! Ti in tvoj prijatelj sta že oba patološko-interesantna!“ —

Glas iz občinstva. Piše se nam: „Hišniki in prebivalci na Prulah prosimo slavni mestni magistrat, da bi nam vender že naredil pot. Že sedaj, ko je nastopil jug, gazimo blato precej globoko, kadar bode pa začelo deževati, še do svojih hiš ne bomo mogli. Prosimo nujne pomoči.“

Ob Dunajski cesti, na vrtu stare bolnice, namerava g. Jos. Gorup letos zgraditi dvoje dvonadstropnih hiš, obsegajočih več stanovanj.

Drobne novice. V Mariboru so se v torek ustrelili trgovec Reichenberg, neki gojenec kadetne šole in neki delavec. — V Logatcu je dne 13. t. m. povzročil požar posestniku Urbasu 1800 gld. škode. — Novo cerkev v Gradcu bodo zidali v 300letni spomin protireformacije. — Ptujski mestni očetje so izrekli zahvalo graškemu rektorju Thanerju, ker je tako poniževalno govoril o Slovanih. — V Celju je umrl dne 13. t. m. c. in kr. major Andrej Karlin.

Z Bleda se nam poroča: „Ne maram se vtikati v gospodarske razloge, ki govore za razdelitev ali pa proti razdelitvi blejske občine. Na jedno pa si dovoljujem opozarjati. Ako se bodo priseljevali vedno Nemci na Bled, je blejska občina v nevarnosti, da dobe Nemci večino v občinskem zastopu, kar bi bila nemala sramota za vso gorenjsko stran, da, za vso Slovenijo. Ta sramota bo pa tem bližje, čem manjša bo občina, h kateri bo pripadala jezerska okolica. Tedaj z narodnostnega stališča je gotovo želeti, da se blejska občina ne skrči.“

Okrajna bolniška blagajna v Železnikih se mora boriti za narodne pravice. Komaj je novi odbor vsled pritiska pravika g. A. Dermote pričel slovenski uradovati, zabučalo je v znanih nemškutarskih krogih. Zlasti srdit je bil gosp. zdravnik Ivan Dominik, kateri — dasi Slovenec rojen — vender na noben način ni hotel uročiti slovenskih mesečnih izkazov in računov, češ, doslej sem pisal nemški vse, pa bom še poslej. Ali naj se gre ves odbor učiti nemški zaradi jednega Nemškutarja? Nikakor ne!

Iz Metlike se nam piše: „Obrtna zveza za Kranjsko“ prireja shod v Novem Mestu. Dobro bi bilo, da bi se tak shod priredil tudi v Metliki. Tu bi dobila obrtna zveza odprta ušesa in odprta srca, ker je nujno potrebno, da se obrtniki začnemo bolj gibati za obrambo svojega stanu. Obrtniki Bele Krajine bi radi pristopili k obrtni zvezi. Mi le gledamo obupni, od katere strani nam pride rešitev. Prav potreben bi bil tudi vseslovenski obrtni shod v beli Ljubljani, da se zvedo razna mnenja in pota, kako pridemo naprej. Obrtniki, oglasite se večkrat v „Slov. Listu“, ki bode gotovo rad odpiral svoje predale za naše težnje! O, da bi že enkrat ponehal ta nemarni prepir zaradi nemškutarje in liberalizma in da bi se delalo za prosep obrtniškega in kmetškega stanu, ki sta glavna stebra države in našega naroda, a sta posebno pri nas

na Slovenskem, ako ne bomo napredovali, v veliki nevarnosti, da se porušita! Može, ganimo se!

Častni občani v občinah Semič, Kot in Petrova Vas so postali: deželni predsednik baron Hein, voditelj c. kr. okr. glavarstva v Črnomlju Josip Orešek in ces. svetnik Janez Murnik.

Iz Medvod se nam piše: Dne 13. t. m. je bil v Preski slovesno vmeščen č. g. župnik Janez Brence. Vse je bilo na nogah. Postavljenih je bilo šest krasnih slavalokov z lepimi napisi. Prešćani želimo, da bi živeli z novim gosp. župnikom v jedinstvi in bratski ljubezni.

Iz Trsta se poroča, da je obč. svetovalec Mauroner odložil svoj mandat. Mož se je vedno usiljeval Slovincem. Odložil je mandat, ker so celo Lahi pričeli godrnjati, da izvršuje svoje dolžnosti preslabo.

Deželni zbor koroški je zopet odklonil uvedbo krščanskega nauka na višjih realčnih razredih. Zmagali so liberalni Nemci.

Z Gornjega Štajarja se nam piše: „Ne samo posvetna nemška inteligencija, ampak tudi duhovna podpira, kjer le more, Slovanom sovražni nemški „Schulverein“, kakor sta to v dejanju pokazala dva admontska benediktinca, ki sta se udeležila koncerta, katerega je priredilo to društvo v Tristelwangu. Slovenci bodimo pozorni, in posnemajmo nemško inteligencijo v prid svojega naroda, podpirajmo narodna društva itd. Seveda lepo od onih dveh duhovnikov ni bilo, da sta se udeležila koncerta, ker vesta, kaj dela „Schulverein“.

V Gradcu so bile 13. t. m. v gledališču na Francovem trgu velikonemške demonstracije „za nemško deželo in nemški meč“. Le naprej, da vzbudite nas Slované!

Društva.

Predpustna veselica „Slovenske krščanskosocijalne zveze“. Odbor nas prosi javiti, naj se občinstvo, ki se namerava vdeležiti otvoritve gledališkega odra, pobrine za vstopnice, ker jih je že sedaj dokaj razprodanih.

Čitalnica v Spodnji Šiški vabi na „Pevski večer“, ki bo 20. svečana (Pustno nedeljo) 1898 v gostilni pri Zakotniku v Sp. Šiški. Zabavni del obsegal bo: Petje moškega in mešanega zbora. Govor in predavanje. Šaljivi prizor s kupleti. Sviranje na citrah itd., itd. Začetek ob 7. uri. — Vstopnina prosta.

Telovadno društvo „Sokol“ v Ljubljani priredi veliko maskarado na pustni torek dne 22. svečana 1898 v dvoranah Sokolske telovadnice v „Narodnem domu“.

Poročilo o občnem zboru „Slov. planiskega društva“. (Dalje.) Važna je ustanovitev češke podružnice, ki se nepričakovano hitro razvija. Tekom leta sta se ustanovila reklamni odsek in odsek amater-fotograf, ki oba pridno delujeta. Izdali so se s pomočjo g. prof. Frischaufa za Triglav reklamni plakati. V vrlo pomoč je bil tudi letos društvu „Planinski Vestnik“. Društvo je na raznih, za svoje delovanje važnih krajih nakupilo stavbeni prostor. V gostilne, v katere tujci zahajajo, je društvo razpelo spominske knjige. Člani imajo pravico do vožnih listkov z znižano vstopnino. Dijaki so dobili legitimacije za brezplačno bivanje v društvenih kočah. Znanstvena dela je društvo podpiralo s tem, da je podajalo statistične izkaze. Da se je društvo v kratki dobi petih let tako sijajno razvilo, bilo je mogoče le v slogi, ki vlada med društveniki. Hvala iskrena deželnemu odboru kranjskemu, slavni mestni občini ljubljanski za velikodušna darila in pa tudi vsem tistim, ki so kakorkoli podpirali društvene namene! — Blagajnik gosp. prof. Macher je poročal, da je bilo 3865 gld. 45 kr. dohodkov in istotoliko stroškov. Aktiva društvena znašajo 13.346 gld. 18 kr., passiva 7.438 gld. 38 kr. V proračunu za l. 1898. je 2.900 gld. dohodkov in 3.260 gld. stroškov. Nedostatek naj pokrivajo društveni prijatelji s pridnim nabiranjem novih članov. Zanimiv razgovor se je vnel na predlog g. Mandlja o tem, kako naj društvo proslavi cesarjev jubilej. Odboru se je podalo znatno število nasvetov. Z navdušenjem je občni zbor

sprejel pozdrav g. Aljaža, ki se sedaj zdravi v ljubljanski bolnici. Po končanem občnem zboru so člani še dolgo časa ostali skupaj v prijateljskem pogovoru.

Celjsko pevsko društvo priredi na pustni torek dne 22. svečana v veliki dvorani „Narodnega Doma“ v Celju pevsko-zabavni večer s plesom. Vstopnina za osebo 30 kr., za rodbino 80 kr. Vabila za ta večer so se že razposlala ter se prosijo vsi p. n. rodoljubi, ki bi po ne-ljubi pomoti ne bili povabila prejeli, da se oglasijo pri odboru pevskega društva.

Telovadno društvo „Sokol“ v Postojni napravi danes maskarado v prostorih hotela „pri kroni“ v Postojni. Začetek ob 8. uri zvečer. Svira postojinska godba na lok.

Slovensko bralno društvo v Škofji Loki je 13. t. m. imelo lepo veselico, na kateri se je igrala priljubljena igra s petjem „Čevljar baron“. Odbor se zahvaljuje vsem sodelovalkam in sodelovateljem, ki so res izborno rešili svoje naloge. Občinstvo je bilo tako zadovoljno, da se bode „Čevljar baron“ na splošno zahtevanje moral ponavljati v nedeljo 17. aprila t. l.

Slovanski ples na Dunaju, katerega je priredilo „Slovensko pevsko društvo“, je bil prav imeniten. Videle so se narodne noše vseh slovanskih narodov. V slovenski narodni noši je bila tudi gđ. Šuklje.

Delavski domovi. Pretečeno nedeljo dopoldne je priredilo slov. kat. delavsko društvo javen društveni shod v društvenih prostorih. Namen shodu je bil, članom društva pojasniti pomen lastnega doma in kako bi se dalo pre-skrbeti delavcem takih domov. G. Jean je referiral o načinu, kako bi se dalo ustanoviti v Ljubljani društvo za stavbo delavskih domov. V Neunkirchenu pričeli so delavci tako delo in sicer s tedenskimi donesi 5 kr. Danes imajo tam vže nad 100 hiš, ki so lastnina posamnih delavcev in nekaj tudi še društva. O tej točki sta govorila tudi Ziller in Gostinčar. Na predlog g. Jeana se izvoli pripravljalni odbor, ki bode vredil vse potrebno, da se zasnuje tako društvo. V odbor so bili soglasno izvoljeni: Čast. g. dr. Krek, gg.: Jean Artur, Pregel Ivan, Ziller Fran in Gostinčar Josip. — Pri drugi točki dnevnega reda se je navajalo tudi postopanje Nemcev proti Slovanom, posebno dijaški nemiri, ki so morali razburiti tudi najmirnejše slovansko srce.

Iz Prage se nam poroča, da se hrvatsko-slovenski klub „Slavije“ radi lokalnih razmer ni mogel obdržati in da so si potem Slovenci sami pod pokroviteljstvom gosp. nadinženirja Fr. Tomšiča ustanovili svoj „Slovenski klub „Slavije“ v Pragi“, čegar odbor se je sestavil za zimski tečaj tako: predsednik: stud. phil. Kunšič, tajnik: stud. phil. Dragotin Lončar, blagajnik: stud. phil. Robert Kenda, namestnik: stud. phil. Iv. Žmavc.

Razne stvari.

Slovenci v Ameriki. „Amerikanski Slovenec“ poroča o gibanju Slovencev v Jolietu med drugim nastopne črtice: „V hramu božjem, katerega je zgradila pridnost in varčnost slovanskih rojakov, in v katerem se vrši bogočastje v slovenskem jeziku pod župništvom Rev. F. S. Šusteršiča — vrlim duhovnikom, katerega srce bije za svoj narod — je središče, okolu katerega se zbirajo domovi tukajšnjih slovanskih prebivalcev. Tik cerkve stoji šola, kamor pohaja deca slovanskih starišev, katero marljivo podučuje v slovenskem jeziku in cerkvenem petju g. Gerčar. V slov. predmestju jolietškem sliši se le po domače govoriti, pa onim rojakom, kateri so dalj časa tukaj, teče prav gladko tudi angleščina. Slovenci izrekajo ta jezik zelo pravoglasno — stvar, katero si razun Švedov morebiti nobeden drug narod ne prisvoji. Tukaj v Jolietu je par sto Slovencev, kateri imajo svoja posestva, drugi se zopet bavijo s trgovino in obrtnijo. Največ Slovencev pa dela v tovarnah za železo, katerih je tukaj veliko in v katerih se izdeluje vsakovrstno blago iz železa. Delo je težko in žalibog tudi nevarno. Ne mine teden, da bi se kdo telesno ne poškodoval ali celo do smrti ne ranil pri tem delu. V Jolietu so dalje stanujoči tudi trije

uradniki K. S. K. Jednote in sicer gg. Anton Nemanič, predsednik, Mih. Vardjan, I. tajnik in Ant. Golobič, blagajnik. Razun tega je v Jolietu čvetero slovanskih društev, broječih nad 400 udov. Res, lep vzgled rodoljuba! Tukajšnja društva prirejajo pogostokrat zabave, pri katerih sodeluje domača slovanska godba ali pa pevsko društvo „Slavec“. S tem se budi in ohranjuje medsebojna narodna zavest in se oživlja veselje do domačega življa“.

Na Proseku je neka Marija Ilovar večkrat ustrelila na okrajnega zdravnika dr. G. Behtingerja. Zdravnika so težko ranjenega pripeljali v tržaško bolnico.

Nesreča na železnici se je zopet dogodila preteklo sredo na postaji Ljubno. Trčila sta skupaj dva vlaka. Jeden sprevodnik je ubit, tri druge osebe so težko ranjene.

V Bombaju je minoli teden umrlo za kugo 1257 oseb.

Krščanskosocijalni pomorščaki so se organizovali v Španiji.

Najnovejše vesti.

Položaj v češkem deželnem zboru je resen, ker Gautsch ne more prepričati, da bi se črtalo iz adrese o državnem pravu. Ministra Goluhovski in Gautsch sta odpotovala k cesarju v Budapešto.

Zola pred sodiščem. Izjave generalov Pelieux-a in Boisdeffre-a proti Zoli so napravile osupljenje. Ministerstvo se je vsled tega zbralo na posvet. Ko se je včeraj vračal izpred sodišča Esterhazy, mu je napravil narod entuzijastične manifestacije, Zola pa je dobival vsklike zaničevanja. — Tržaška „Edinost“ piše: „Ves židovski svet je mrzlično vznemirjen radi te pravde in dela hrupno reklamo za Zolo in proti Franciji. (Ali slišite, g. Govekar? — Opomba stavca.) Ogromna večina naroda francoskega in ves krščanski svet je pa proti Zoli in na strani francoske vojske. Tako je bil včeraj na Dunaju shod, katerega se je udeležilo 2000 gosp. ki so izrekle Zoli svojo indignacijo“.

V Monakovem je umrl Vladimir Teodorovič, naravni sin kneza Mihajla, ki je svoje veliko premoženje volil srbski državi v kulturne namene.

Za Kreto noče sultan predlagati guvernerja, ker se je ustrašil Rusije, ampak čaka, da bodo napravile predlog velevladi.

O grozni nesreči v rudniku se poroča iz Bohuma. Mrtvih je 116 oseb. Rešili so 46 oseb, katere so prenesli v bolnico.

Naznanilo in priporočilo.

Slavnemu občinstvu najljudneje priporočam svojo

bogato zalogo

najraznovrstnejših

klobukov, cilindrov, čepic i. t. d.

Zagotavljam dobro blago in nizko ceno.

Velespoštovanjem

18 (12-3)

J. Soklič,

Stari trg št. 1 (pod Trančo).

Ivan Kregar,

izdelovatelj cerkvenega orodja in posode,
v Ljubljani, Poljanska cesta št. 8, poleg
Alojzijevega,

priporoča se preč. duhovščini, cerkvenim
predstojništvom in podpirateljem domače
umetnosti v najnatančnejše izdelovanje
*monštranc, ciborijev, ke-
lihov, tabernakljev,
svečnikov, lestencev,*

križev *ua.* 20 (3-3)

iz najboljših kovine po poljubnem slogu
in po nizki ceni.